

Ressò

febrer 19

**“Dona meravellosa, amant de la vida, esposa, mare,
metgessa exemplar”**

Carlo Maria Card. Martini

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Santa Gianna Beretta Moll

La primera vegada que vaig saber de Santa Gianna Beretta Molla va ser a Lourdes. A la Basílica de Sant Pius X, al voltant de las rampes de baixada, hi ha penjades diverses imatges de sants i santes, una d'elles és la de Santa Gianna.

Em va cridar l'atenció la seva joventut, que portés una criatura als braços i que per la forma en que anava vestida fos una santa molt actual.

Curiosa com soc, en arribar a casa, em vaig posar a buscar informació d'aquesta Santa, i la veritat és que em va impressionar la seva vida.

Com a mare entenc que posés per damunt de tot la vida del fill, totes les mares donaríem de bon grat la nostra vida pels fills, però també com a mare penses que deixar tres fills petits sense mare, per salvar la vida d'un que encara no ha nascut, és una decisió que deu costar molt de prendre, i que només ho pots fer des d'una plena confiança en Déu, i per tant des d'una gran fe.

Tota la seva vida va ser una mostra d'amor i caritat, metgessa dels pobres, en especial d'embarassades, nens i avis, la seva gran devoció a la Verge Maria i el seu gran amor pel Pietro el seu marit.

En quant al Pietro, em van sorprendre unes paraules seves: *“Mai vaig pensar que estigues vivint amb una santa, la meva esposa tenia una infinita confiança en la Providència, i era una dona plena d'alegria i de ganes de viure”*

Tant el Pietro, que va estar completament d'acord amb la decisió de la seva dona, com la de Santa Gianna, ens donen un testimoni d'amor als fills i de paternitat responsable, però també la d'un matrimoni que viu la seva vida de parella, amb fe i demostrant que es pot arribar a la santedat en el matrimoni. En els nostres dies, on a vegades la vida i el matrimoni no tenen cap valor, crec que el testimoni de Santa Gianna Beretta i també la del Pietro ens poden ajudar a reflexionar.

Conxa LLinares

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: “Dona meravellosa, amant de la vida, esposa, mare, metgessa exemplar”, Carlo Maria Card. Martini

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

El pecat, la nostra distància amb el projecte de Déu

Per entendre millor què és el pecat, a mi sempre m'ha resultat especialment significativa l'escena de l'evangeli de Lluç 5,1-11, en què Jesús crida els seus primers deixebles i d'una manera especial Pere.

Jesús és a la vora del llac de Galilea predicant a la gent, i veu que hi ha allà a la platja dues barques conegudes, acabades d'arribar després d'una nit de poca pesca. Demana al propietari d'una d'elles, Simó Pere, que tiri la barca una mica endins per parlar a la gent més còmodament des de la barca. Simó Pere ho fa i Jesús, després de parlar a la gent, anima Pere a anar llac endins per tornar

a pescar. Pere li contesta que en tota la nit no han tret res però que, tot i així, li farà cas. I la pesca és abundantíssima. I Pere, astorat, es tira als peus de Jesús tot dient-li: “Aparta't de mi, Senyor, que soc un pecador!”.

Dic que aquesta escena sempre m'ha resultat especialment significativa perquè em sembla evident que Pere devia ser un bon jueu, bon complidor de la religió d'Israel, una mica primari i esverat, això sí, però que en tota la seva vida no devia haver fet mai cap disbarat destacable. Però allà, davant la força divina que es manifesta en Jesús, la seva reacció és constatar la seva feblesa

personal i la seva distància entre la seva manera de viure i la manera de viure d'aquell que té al davant, i que mostra amb aquells signes la plenitud de Déu que hi ha en ell. Doncs jo crec que el sentit de pecat és bàsicament això. És constatar que, entre la nostra manera de viure i d'actuar, i el projecte d'amor de Déu, hi ha una distància considerable. Tots plegats, sens dubte, com Pere, de grans disbarats no n'hem fet ni en fem. I tenim prou bona voluntat com per voler actuar fent el bé i mirant de seguir els criteris de l'Evangeli. Però, per poc sincers que siguem amb nosaltres mateixos, si ens aturem a pensar-ho davant Déu, veurem que, realment, entre el que nosaltres fem i vivim i el que seria la utopia de Déu per a nosaltres, hi ha una distància considerable. I constatar això no ha de servir per amargar-se i viure culpabilitzat, sinó per sentir que, a nosaltres, Jesús ens diu el mateix que li va dir a Pere agenollat davant seu, en una frase que ara considerariem políticament incorrecta però que resulta molt gràfica i potent: "No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes". Però atenció. Perquè Jesús pugui fer-li a Pere aquesta crida a ser col·laborador seu, primer ha calgut el reconeixement de Pere de la seva feblesa. A nosaltres, aquest

reconeixement ens falta una mica. I és que és molt important aturar-nos de tant en tant per a ser sincers davant Déu i veure si actuem realment tal com hauríem d'actuar, tant a nivell personal, com social, com cristià; si ens refugiem dins una closca que ens impedeix veure la nostra realitat i la dels altres; si vivim massa tranquils i superficials... També és important, malgrat el que dèiem la setmana passada, ser capaços d'escoltar els ensenyaments de l'Església i treure'n el que tenen de bo (per exemple, en el primer dels exemples de la setmana passada, recordar la importància de la participació en l'Eucaristia del diumenge). I també és important escoltar els altres, que és una bona pràctica que pot tenir moltes vessants: escoltar les crítiques directes o indirectes a les nostres maneres de fer, i valorar-les sense excuses; veure les actuacions dels altres i aprendre'n, tant si es tracta de persones que són de la nostra corda com si no; i també, és clar, participar en grups o comunitats on es faci, per exemple, revisió de vida. Reconèixer la pròpia condició pecadora i reconèixer el nostre pecat concret és una peça clau de la fe. I tenir present el Déu que perdona i crida a la conversió, també.

Per Josep Lligadas

90ª Reunió Interdiocesana del dia 22 de gener de 2019

Van ser-hi presents totes les diòcesis amb l'excepció de Tortosa, per motiu de la vaga dels taxis. Algun coordinador no hi va poder participar i va estar representat per membres de la coordinadora. Es van treballar les propostes que figuraven a l'ordre del dia. Vam començar amb una mica de retard degut a la vaga comentada que ens va afectar a tots els participants. Agrair la voluntat i la disponibilitat de tots per superar els inconvenients, amb una menció pels amics de Mallorca i Menorca que tot i la problemàtica van arribar per compartir la jornada de reflexió i treball.

Es va comentar la situació de les diòcesis i els actes que porten a terme. Vàrem seguir amb les reflexions sobre els temes de renovació i rejuveniment, la dificultat de trobar nous col·laboradors per a les coordinadores i que acceptin el compromís i la responsabilitat de treballar pel Moviment. També la renovació dels nostres grups amb persones més joves i que tinguin interès amb Jesús i els seus ensenyaments i propostes. El paper important dels rectors i també dels membres dels nostres grups per aconseguir la formació de nous grups. Són temes que ens preocupen i ens demana intensificar el treball de formació i d'apostolat, per aconseguir ampliar el ressò del nostre Moviment com a servei a l'Església i a la societat.

Totes les diòcesis celebren el principi de curs, els patrons i el final de curs i diferents trobades, també les reunions per treballar els temes del curs.

Fets destacats a:

Barcelona: les reunions mensuals de formació d'animadors amb la participació mitjana d'unes 65 persones. La comissió diocesana es reuneix cada dos setmanes. L'oficina oberta cada dia de 5 a 7 de dilluns a dijous.

Girona: dia 6/2 jornada de formació a Solius, dia 27/3 trobada diocesana a Sant Joan les Fonts, les dues amb eucaristia presidida per Mons. Francesc Pardo. El final de curs el dia 3/7 a Girona. Reparteixen 542 temaris.

Lleida: fan un curs de formació, també dues trobades durant el curs per a potenciar la germanor i el sentit de comunitat. El 12 de novembre van tenir un recés a Les Avellanes.

Mallorca: el nou coordinador l'amic Pep Bauzà i el seu equip treballen per al Moviment seguint les pautes que tenen establertes a l'inici de curs. Reunió comissió diocesana cada mes. Compten amb el recolzament del bisbe Sebastià.

Menorca: Continuen desenvolupant el programa preparat per aquest curs, estan preparant una jornada informativa. Celebraran els nostres patrons el dia 1/2. El dia 6/6 final de curs en lloc a designar.

Sant Feliu: Preparant la Trobada Interdiocesana a Sant Feliu, a

celebrar a la diòcesi el dia 8/5 de 2019, amb el bisbat i l'ajuntament. Demanen fer la Trobada a Montserrat per falta d'espai a les esglésies de la diòcesi.

Solsona: acords del bisbat amb les parròquies. Hi ha hagut reestructuració de la junta. Col·laboració amb els cursos Alfa i també en la pàgina web. Ofereixen fer la Trobada a Solsona en el cas que Sant Feliu renunciés a la Trobada.

Tarragona: nou coordinador, en Josep Maria Ferran acompanyat de la seva esposa Fina, dues persones entregades a la pastoral de famílies. Estan treballant per aconseguir nous col·laboradors i augmentar el nombre de grups. Fan un WhatsApp cada dia per a la gent de Vida Creixent. Tenen 12 grups. Accepten fer la següent Trobada a Poblet.

Terrassa: continuen treballant el dia a dia del Moviment i pel reconeixement oficial del nostre Moviment.

Tortosa: No van poder participar per les males condicions del transport a Barcelona; estan treballant per aconseguir la renovació de la coordinadora. Mn. Bajo continua amb les seves conferències.

Urgell: continuen les reunions de grups per zones, formen part del consell pastoral de la diòcesi. Van explicar què feien a la reunió que celebren a l'estiu.

Vic: la coordinadora treballa per renovar els grups i col·laboradors, visitant els diferents grups. La diòcesi és gran i variada i a poc a poc estan intentant la necessària renovació.

Trobada interdiocesana a Sant Feliu de Llobregat el dia 8 de maig de 2019

El bisbat de Sant Feliu ha parlat amb Montserrat i fa la proposta de fer-la allà en un sol dia, amb la problemàtica de que a la basílica hi caben al voltant de 600 persones comptant l'espai del cor. Diuen que en tot el

bisbat no hi ha cap església amb cabuda superior a les 450 persones i que per això proposen Montserrat. Aquesta proposta representa que no hi podrà participar tothom que ho demani, caldrà seleccionar els que hi vulguin anar. Es pregunta si es podria anar al teatre d'Olesa o d'Esparraguera. La coordinadora farà les passes per consultar-ho i si serà possible, amb l'assentiment del bisbat.

Presentació de l'esborrany del nou temari per al curs 2019-2020, PER UNA VIDA CREIXENT, DESCUBRIR I VIURE LES RIQUESES DE LA VELLESA, d'en Josep Codina Farrés, claretia. Es va demanar que cada bisbat faci la sol·licitud dels temaris que considera que pot necessitar, abans de fer la tirada definitiva en català i castellà, per no tenir un sobrant de temaris amb el cost que això representa. Oferiment de persones i temes per a nous temaris.

Presentació del nou llibret de la col·lecció PARAULES, el numero 6, SERMÓ DE LA MUNTANYA, UNA "CONSTITUCIÓ" PER AL REGNE. LA UTOPIA DE JESÚS (MT 5-7), del P. Francesc Riera S.J. Es farà en català i castellà. Seria convenient que cada bisbat demanés els que considera que pot repartir.

Conferència de Mn. Josep Hortet sobre el papa Pau VI, la seva trajectòria, la seva mentalitat i les seves encíclics. Arquebisbe de Milà(1954), cardenal(1958), papa(1963), mort(1978), sant(2018). Va acabar el Concili i el va desenvolupar amb moltes resistències. Va fer diferents viatges en situacions complicades. Va publicar varies encíclics on destaquen la Populorum Progressio(1967) i Humanae Vitae(1968). Un resum complet per conèixer millor un papa auster, intel·ligent i discret però amb decisió i coratge per acabar i posar en marxa el Concili.

Tot seguit, l'Eucaristia concelebrada pels consiliaris presents, pocs, presidida per Mn. Xavier Moretó, consiliari interdiocesà.

Després, un dinar de germanor i amistat i no va faltar la fotografia dels qui hi van participar, que ens recordi aquest dia de treball i col·laboració i l'alegria de compartir una mateixa fe amb il·lusió, amor i esperança.

Gràcies a tots per la vostra estimació i dedicació al nostre estimat Moviment i fins la propera.

La propera reunió interdiocesana serà el dia 9 d'abril 2019; us hi esperem a tots.

Vides que no valen res

Ara són els hondurenys, però no oblidem els sirians, els sud africans, els roghinyes, els “mena”, i tants d’altres d’una llarga llista, de diferents països i continents. Persones amb vides que per als seus governs, els seus veïns, les seves famílies, els seus conciutadans, no valen res! Caminen jornades i jornades, neden o s’esfondren en barcasses perduts en alta mar, s’enganxen sota els camions, es venen sense ser-ne massa conscients a màfies que els prometen seguretat. Migrar, concepte tècnic per

anomenar el desplaçament d’un lloc d’origen a una altra destinació. Migren les aus, els peixos, els mamífers... I també els humans. La migració animal és generalment recurrent, és a dir, els animals cerquen un hàbitat confortable de manera temporal, podríem dir que són moviments amb retorn, estacionals i reiteratius, amb un punt d’origen i un de destí, i sembla que el procés està escrit en la genètica animal. En el cas dels humans ens trobem davant d’algunes notables diferències. La primera i principal

és que es tracta d’un acte condicionat per la supervivència personal i les condicions de vida en el lloc en què estem, que comportarà un canvi de residència habitual. En segon lloc, l’ésser humà que migra no té una ruta definida, ni tant sols un destí clar, ja que malgrat afrontar-la com a camí cap a un lloc concret, el fet que estigui subjecte a una sèrie de factors externs que no podem controlar (mitjà de transport, transportadors, fronteres, agents duaners, rutes mafioses, permís de residència, permís de treball...) la revesteix d’una gran pàtina d’incertesa que, per desgràcia, molts cops acaba en la mort. Actualment hi ha més de 190 milions de persones que viuen o malviuen fora dels seus països d’origen. Terminològicament podem parlar d’immigrants, d’emigrants, de refugiats, d’apàtrides o de demandants d’asil. En definitiva, migrants. Tots ells persones com nosaltres però que s’han vist forçades a marxar de casa seva, o s’han sentit expulsats del país que no els considera ciutadans, emprenent un viatge cap el desconegut, cap a països on creuen que seran acollits, que seran benvinguts i els respectaran, trobaran una feina, un sostre, educació per als seus fills i filles i accés a la sanitat.

La realitat, que desconeixen, acostuma a ser una altra de molt més trista i vergonyosa. La desesperació els ha avocant a una sortida forçada, a la recerca d’una nova llar, d’una nova vida, en una nova ciutat, en un nou país, que esperen que els accepti. Ignoren, però, que no els estem esperant, que no els acollim, sinó que ens els trobem a les nostres fronteres, a la porta de casa nostra i, sovint, massa sovint els barrem el pas amb falses excuses i legalitats. Ens manca una pregunta sincera: Què fariem nosaltres? ¿Qui no marxaria d’una ciutat que viu sota les bombes, fugiria de la fam i la sequera extremes, o d’un país on no pot guanyar-se la vida i es malviu misèrrimament, del règim polític autoritari que et persegueix, de la violència, dels segrestos i violacions, dels narcotraficants, de les pandèmies, de les amenaces de mort, dels desastres naturals...? Responguem sincerament. Mirem imatges del seu patiment, ens horroritzem escoltant les seves històries, alcem la veu davant les barbàries comeses pels seus països d’origen, però no els acollim. Perdem el temps etiquetant-los, classificant-los segons estereotips i prejudicis injustos que sols obeeixen a la nostra por, i oblidem el més

important: Són persones com nosaltres, amb dret a viure dignament i ser feliços, veure créixer els seus fills i filles i envellir plegats. Els mou l'instint natural de supervivència davant del dolor, la impotència, la ràbia, la incomprensió, la mort i la violència. Les seves vides valen tant com les de qualsevol altre

persona, tot i que el sentiment que els envaeix és que les seves vides no valen res perquè el món els silencia, els escarneix reduint-los a una xifra més econòmica, els observa com un problema amb un estrany logaritme sense solució.

Per Anna-Bel Carbonell Rios

Aturar-se. Cicle C. Cantant les veritats

Avui podem veure quin fou el resultat del míting que pronuncià Jesús a Nazaret en començar el seu programa d'alliberament. Jesús fracassa en el seu propi poble perquè "cantant les veritats es perden les amistats". El seu manifest provoca primerament estranyesa: -Caram, con parla: i després, incertesa: -Hola! No és el fill del fuster? Per acabar amb una reacció violenta: el dugueren a una timba per estimbar-lo. Però Jesús se'ls escapà de les mans.

Com s'explica aquesta reacció, aquest canvi? Es va complir, un cop més, la famosa dita: -No hi ha cap profeta- que denunciï las coses com són- que sigui ben rebut al seu país natal.

I així passa també actualment. Quan els nostres pastors (els bisbes, els capellans, els diaques, els laics, dirigents compromesos, els escrits de la premsa) tracten de temes generals, del pecat o de la missa, tothom queda més o menys satisfet. Però quan tractem de "l'avui" de la salvació, és a dir, dels temes concrets que atenyen i arriben a la persona, la família, a la butxaca, a la política, al govern, estat, ciutat, tothom es posa nerviós.

El regne de Déu és ja aquí i ara. I l'home i la dona es veuen compromesos a prendre postures i gestos ben concrets. Ens hem de decidir; hem de convertir-nos; hem de canviar. No es tracta sinó de Jesús de Nazaret, que també el tenim davant i ens qüestiona.

I la nostra resposta és com la dels habitants de Nazaret: ens el traiem de davant. Ens fa nosa.

Mn. Pere -diaca

Quan trio una exposició procuro acotar tema, espai i temps, però ... hi ha recintes que en exposar diverses temàtiques alhora, acaben sorprenent-me i seduint. Va ser el cas del mes passat del Palau Robert i fa uns dies a Caixa Fòrum. *Velàzquez i el segle d'or*, era l'elecció, encertada per altra banda, que em va proporcionar una estona molt agradable. Una estona que se'm va fer curta i no només perquè l'exposició no és molt extensa, (tot just 60 quadres) encara que molt interessant en la seva intenció, adequació, diversitat i nous coneixements adquirits. Ja sabia que els grans museus fan concerts de préstec d'obres perquè els que no poden desplaçar-se pel món, puguin gaudir aprenent de tot el que testimonia la capacitat humana per la bellesa. El que no sabia és que Velàzquez és el pintor més sol·licitat en aquests préstecs, i que per les normes del Museu del Prado (que compleix ara els seus 200 anys) no han d'estar fora del museu més de set quadres de l'autor. Però Velàzquez, i això és més conegut, no només va ser durant gran part de la seva vida pintor de la cort del rei Felip IV, sinó que d'acord amb els gustos del rei, va visitar com el seu ambaixador artístic Roma, gran centre de l'art, va conèixer els grans pintors i va comprar moltes obres per a les Col·leccions

Reals. Així mateix va acollir a la cort espanyola a pintors d'Europa, com Rubens, que es movien, com Velàzquez, pels focus culturals més interessants d'aquest segle d'or. Tot aquest fons artístic procedent del Museu del Prado, ha portat al costat de Velàzquez, a pintors com Tiziano, Rubens, Luca Giordano, Jan Brueghel, Claudio de Lorena, Guido Reni ..., i entre els espanyols a Ribera, Zurbaran, Murillo, Alonso Cano, Maino, Sánchez Coello ... Per a mi va ser una festa que em va remetre als meus anys d'estudiant, reconeixent les obres i autors que vaig estudiar fa tants anys ... Però no va acabar aquí la meua aventura. Vaig descobrir un recinte íntim en el qual recrear-me: l'obra de Joan Baixas en el 50 aniversari del Teatre de la Claca. La cirereta del pastís.

I recollint informació vaig veure la proposta d'un Cicle de Literatura, de febrer a abril, que acull Espido Freire escriptora, a David Trueba director de cinema i Roger Mas cantautor. I pel que fa a Conferències es poden gaudir al febrer, La curiositat va salvar el gat, de la mà de Hansel i Gretel i un duo entre Nina i Julio Manrique, actriu i director sobre La veu humana, el cèlebre monòleg teatral de Jean Cocteau. I acabo, que ja teniu bastant material.

María Jesús Ramos

Agenda 2019

Febrer

Dissabte 2:

Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Antoni Vadell. Obert ha tothom, us hi esperem.

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – GIANNA BERETTA MOLLA

Març

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – ANTONI GAUDÍ I CORNET

Abril

Dijous 4: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – ROSA DEULOFEU I GONZÀLEZ

Maig

Dijous 2: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – LLUÍS ESPINAL S.I.

El Temari del curs 2018-2019 és: **“Testimonis de Jesucrist al segle XX”** del P.Jesús Renau.

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé. Aquests son un recull de “reflexions”, dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluç, any litúrgic C. El seu preu és de 10 euros cadascún i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN